

LBRIS

Ragnar Jónasson
Femeia din far
Titlul original: *Andköf*

We know
books

Copyright © Ragnar Jónasson, 2013
Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JÓNASSON, RAGNAR

Femeia din far / Ragnar Jónasson ; trad. de George Arion Jr. –

București : Crime Scene Press, 2023

ISBN 978-630-6542-19-2

I. Arion, George, jr (trad.)

821.113.3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: martie 2023
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ragnar Jónasson

Femeia din far

traducere de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2023

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
PRELUDIU PENTRU MOARTE

1

Era o imagine pe care Ásta Káradóttir nu avea s-o uite niciodată, chiar dacă – sau poate tocmai din acest motiv – nu era decât o copilă când o văzuse.

Se afla în camera ei când se întâmplase. Ușa fusese până atunci închisă, la fel și ferestrele, iar aerul dinăuntru era stătut. Era așezată în capul oaselor în patul care scârțâia noaptea când ea se răsucea să privească afară pe geam. Era posibil – sau chiar probabil – ca în amintirea pe care o avea din ziua aceea să se fi infiltrat și alte lucruri, chemate din alte amintiri din copilărie. Însă ceea ce văzuse – întâmplarea groaznică la care fusese martoră – nu avea să-i dea pace niciodată.

Nu povestise nimănui.

Iar acum se întorsese, după un exil îndelungat.

*

Era decembrie, iar stratul subțire de zăpadă așternut pretutindeni amintea de faptul că aproape sosise Crăciunul. Plouase ușor în drumul ei dinspre sud, iar vremea fusese relativ călduroasă. Ținând aerul condiționat pornit ca să nu se aburească parbrizul, în mașină devenise aproape insuportabil de cald.

Ásta izbutise să iasă fără probleme din zona centrală din Reykjavík, conducând pe Ártúnsbrekka și părăsind orașul unde traiul era ca sexul prost: mai bun decât nimic, dar nu cu mult. Nu că se aștepta să-și lase viața complet în urmă. Avea de gând să-și ia adio de la realitatea monotonă – apartamentul sordid de la demisol

cu cei șaizeci și opt de metri pătrați de claustrofobie și întuneric. Uneori, ca să mai risipească din mohorală, trăgea draperiile, dar asta nu însemna decât că trecătorii de pe strada ei aglomerată se puteau zgâi înăuntru pe fereastră, spionând-o când vine și când pleacă și privind-o de sus, de parcă locuind la demisol și neînchizând draperiile ar fi renunțat la orice pretenție la intimitate.

Apoi mai erau și tipii pe care-i aducea acasă uneori în weekend, când avea chef. Unii dintre ei chiar voiau să țină lumina aprinsă și draperiile trase – să facă dragoste la vedere.

Era încă tânără, avea doar puțin peste treizeci de ani, și, cu toate că era conștientă că nu depășise floarea vârstei, era sătulă de rutina banală și nesfârșită a locurilor de muncă temporare și a schimburilor de noapte, se săturase ca abia să trăiască de pe o zi pe alta din ajutoare sociale sau din salariul minim, locuind într-un apartament închiriat din centrul orașului.

Ca să ajungă la destinație străbătuse partea de vest a Islandei și apoi trecătoarea înaltă care ducea spre nord, până în peninsula Skagi, la Kálfshamarsvík. Nu intenționase vreodată să se întoarcă, dar iat-o acum aici, purtând după ea secretele acelea vechi. Își petrecuse ziua pe drum, așa că atunci când ajunse la destinație golful era cufundat în întunericul serii. Rămase o vreme în picioare, privind casa. Era o clădire frumoasă, cu două etaje, pod și demisol. Stilul arhitectonic probabil că era mai vechi decât casa în sine, deși clădirea fusese ridicată de zeci de ani. Era zugrăvită într-un alb elegant, curat, avea o fundație înaltă, cenușiu-închis, și balcoane curbate la ultimul etaj. Ásta și sora ei locuiseră o vreme în pod împreună cu tatăl și mama lor. Nimeni nu se uitase la bani când fusese construită casa.

O lumină era aprinsă la parter, acolo unde își amintea că fusese camera de zi, iar ușa din față era luminată de un felinar. Erau singurele două lumini, în afară de strălucirea farului de pe promontoriu, desigur. Jocul dintre lumină și umbră avea o grație im-

posibil de definit deoarece luminile erau nefiresc de puternice în întuneric. Era o zonă de o mare frumusețe naturală și cu o istorie bogată. Pretutindeni erau ascunse rămășițele unor case dispărute.

Pentru că nu o zorea nimic, Ásta porni agale spre casă, savurând aerul proaspăt al serii, oprindu-se din când în când să privească cerul și să lase fulgii de zăpadă să-i gâdile chipul.

Ezită în dreptul ușii înainte să bată.

Oare chiar era o idee bună?

O rafală tăioasă îi stârni un fior pe șira spinării, iar ea aruncă rapid o privire împrejur. Murmurul vântului îi crease un sentiment brusc de neliniște. Parcă ar fi stat cineva în spatele ei.

Ásta roti privirea numai ca să se convingă că nu era cazul.

O întâmpină numai întunericul. Nu era nimeni altcineva, singurele urme din zăpadă erau ale ei.

Era prea târziu să se mai întoarcă.

2

– El n-ar fi vrut să stai aici, zise Thóra mai mult pentru sine decât pentru Ásta.

Era a doua, poate a treia oară când spunea același lucru, sub o formă sau alta.

Thóra era trecută bine de șaizeci de ani, dar nu se schimbase mult în ultimii douăzeci și cinci. Avea aceeași figură neutră, aceeași ochi reci și același glas enervant, cicălitor.

Óskar, fratele în vârstă al Thórei, stătea la pianul din celălalt capăt al livingului și cânta la nesfârșit aceeași melodie liniștită. Nu fusese niciodată genul vorbăreț, se grăbea întotdeauna să-și termine cafeaua și apoi revenea la pian.

Thóra părea să se străduiască sincer să o facă pe Ásta să se simtă binevenită. Încercaseră să depene amintiri de demult, însă diferența de vârstă era prea mare ca să aibă multe în comun. Ultima dată când se întâlniseră, Ásta avea șapte ani iar Thóra vreo patruzeci. Ce aveau în comun, însă, era faptul că amândouă și-l aminteau pe tatăl Ástei, așa că, în mod firesc, o parte din conversație se purtă despre el.

– El n-ar fi vrut asta, repetă Thóra.

Ásta încuviință dând din cap și zâmbi politicos.

– N-are rost să mai discutăm, spuse tânăra în cele din urmă. El e mort, iar Reynir mi-a oferit un loc unde să stau.

Nu preciză că nu Reynir venise cu ideea, ci că ea îl sunase și îl întrebase dacă poate veni câteva zile.

– Ei bine, așa stau lucrurile, răspunse Thóra.

Óskar repeta mai departe aceeași melodie, nu fără pricepere, ci îndeajuns de competent, umplând pauzele stânjenitoare din conversație.

– Reynir locuiește aici tot anul? întrebă Ásta, cu toate că era sigură de răspuns.

Fiind unicul moștenitor al unui om de afaceri bogat, Reynir Ákason fusese de ani întregi în lumina reflectoarelor media. Ásta citise câteva interviuri cu el în care spunea că, atunci când se afla în Islanda, nu voia să stea decât la țară.

– Mai mult sau mai puțin, replică Thóra. Situația s-ar putea schimba acum că bătrânul nu mai e printre noi. Presupun că ai citit în ziar acum vreo două săptămâni că s-a stins.

Coborî glasul, parcă din respect pentru cel mort, însă din ton părea că e afectată.

– Eu și Óskar voiam să mergem în sud la înmormântare, dar Reynir a zis că nu e nevoie. Catedrala din Reykjavik e oricum foarte mică. Și nu-l cunoșteam prea bine – nu venea aici prea des. Deși erau tată și fiu, nu prea semănav.

Făcu o pauză înainte să continue:

– Cred că Reynir are enorm de muncă preluând toate afacerile, toate investițiile... Nu știu cum se descurcă. Dar e deștept, băiatul ăla.

Băiatul ăla, își zise Ásta. Ultima dată când se văzuseră, el sigur nu avea mult peste douăzeci de ani. Bineînțeles, pe atunci, în ochii unei fete de șapte ani, era om în toată firea. Deștept, da, având aerul unui tip cu experiență și ambițios. Fusese un navigator entuziast cu iahtul, fermecat în mod limpede de mare, la fel cum fusese și Ásta.

– Băiatul ăla, spuse ea cu voce tare. Câți ani are acum?

– Se apropie de cincizeci, așa zice. Nu că ar recunoaște.

Thóra încercă să zâmbească, însă efortul era făcut fără tragere de inimă.

– Încă locuiește la demisol?

Întrebarea neprevăzută mătură camera ca o rafală de aer rece. Thóra înlemni și rămase tăcută câteva clipe îndelungate. Din fericire, la fel ca mai înainte, Óskar cântă mai departe. Ásta îi aruncă o privire. Cocoșat deasupra claviaturii, stătea cu spatele la ele. Toată înfățișarea lui dădea senzația de oboseală. Purta pantaloni reiați maro și același pulover albastru-închis cu guler, de pe vremuri – sau poate că o rudă apropiată purtase pe atunci hainele astea.

– Eu și Óskar ne-am mutat acolo, spuse Thóra, nu pe cât de nonșalant intenționase.

– Tu și Óskar? întrebă Ásta. Nu-i prea înghesuit pentru voi amândoi?

– E o schimbare, dar asta-i viața. Reynir o să locuiască aici, sus, și e casa lui, bineînțeles.

Rămase o clipă tăcută.

– Suntem doar recunoscători că putem rămâne, interveni Óskar în mod surprinzător. Ne e drag promontoriul, în ciuda a toate cele.

Se întoarse și o privi intens pe Ásta. Avea chipul aspru și mâinile osoase. Ea îi citi imediat sinceritatea pe figură.

– Am crezut doar că încă aveți spațiul vostru în apartamentul de aici, de sus, din moment ce m-ați adus în living, spuse Ásta stânjenită, cu toate că în sinea ei starea lor de disconfort o amuza puțin.

– Nu, nu. Folosim apartamentul de aici când mâncăm împreună, toți trei, sau când avem oaspeți. În livingul de jos e mai întuneric decât aici, nu e prea bun să întreții musafiri, zâmbi Thóra.

– Îmi închipui, răspuse Ásta vorbind din propria experiență a traiului într-un apartament întunecos de la demisol.

– Dar am făcut tot ce-am putut ca să fie mai primitiv, spuse Thóra, parcă vrând să-și ceară scuze.

Óskar se întorsese la pian și reluase melodia de mai devreme.

Ásta privi în jur. Livingul nu se schimbase aproape deloc, deși cu siguranță părea mai mic decât odinioară. Din câte-și dădea seama, aceeași mobilă se afla încă acolo unde fusese dintotdeauna: vechea canapea în stil Tudor, măsuța pentru cafea din lemn maro-închis, rafturile grele, ticsite de literatură islandeză. Mirosurile familiare se jucau cu simțurile ei, creând o aromă și o senzație nedeslușite care făceau parte din casă. Remarcabil cum mirosul poate evoca amintiri de mult uitate. Mobilierul elegant îi arătă limpede Ástei cât de banal, cât de deprimant era propriul ei apartament mobilat ieftin – o canapea ruptă, o masă pe care o cumpărase aproape pe nimic printr-un anunț de pe internet și scaunele de bucătărie vechi, de un galben țipător, care nu mai erau de mult la modă.

– Tu o să folosești vechea ta cameră din pod, firește, zise Thóra încetișor.

– Serios? întrebă Ásta surprinsă.

Când vorbise cu Reynir, nu discutase amănunte despre unde o să doarmă.

– Asta dacă nu cumva ai prefera să nu dormi acolo. Îți putem găsi loc altundeva.

Thóra părea nedumerită.

– Reynir s-a gândit că acolo o să vrei să stai. În ultimii câțiva ani am depozitat lucruri acolo sus, dar am mutat cutiile și lucrurile în dormitorul...

Deodată coborî privirea și ezită.

– În dormitorul care a fost al surorii tale.

– E în regulă, zise Ásta hotărâtă. Nu vă faceți griji.

Nu-i trecuse prin minte că va putea sta – sau că va trebui să stea – în vechea ei cameră. Probabil ar fi preferat să stea altundeva, însă nu voia să-i roage. Trebuia să fie puternică.

– Să nu ne înțelegi greșit, draga mea, spuse Thóra cu o căldură neobișnuită în glas. Chiar dacă am zis că tatăl tău n-ar fi vrut să te întorci aici, ești mereu binevenită.

Câtă generozitate, dat fiind că nu e casa voastră, îi venea Ástei să răspundă, însă a rămas tăcută.

– Și acum ce faceți aici? întrebă ea, nu deosebit de politicoasă.

– Cam la fel ca până acum... avem grijă de casă. Nu mai sunt atâtea lucruri de făcut ca odinioară, iar noi nu mai suntem tineri. Óskar e un fel de îngrijitor, ca pe vremuri. Nu-i așa, Óskar?

El se ridică de la pian și se apropie de ele, sprijinindu-se în baston.

– Bănuiesc că da, bombăni el.

– Nu mai poate face muncă grea, după cum vezi, spuse Thóra aruncând o privire spre baston.

Óskar se așeză lângă ea, dar păstră o anumită distanță.

– Și-a rupt genunchiul cățărându-se pe blestematele alea de stânci.

– O să-și revină mai devreme sau mai târziu, mormăi Óskar.

Privindu-i, Ásta nu mai reuși să se concentreze la vorbele Thórei. Trecerea anilor își spusese cuvântul, iar cei doi frați păreau mai bătrâni și mai obosiți decât se așteptase să fie. Ca și cum aproape că ar fi fost sătui de toate cele, se gândi ea.

– Și are grijă de far atât cât îi permite genunchiul betegit. L-a preluat de la tatăl tău.

Pe Ásta o copleși o senzație de disconfort. I se mai întâmpla din când în când. Trase aer adânc în piept, închizând ochii ca să-și încetinească respirația.

– Ești obosită, draga mea? întrebă Thóra.

Ásta fu luată prin surprindere.

– Nu. Deloc.

– Să-ți pregătesc ceva de mâncare? Lui Reynir îi gătesc când e aici. Sigur, poate să-și poarte singur de grijă, dar încerc să fac

un efort. Nu e ca și cum ar mai avea nevoie de noi. Ne-ar putea arunca afară să ne descurcăm de unii singuri, dacă ar avea chef.

Zâmbi.

– Nu spun că ar face-o, doar că ar putea s-o facă...

– Mersi, zise Ásta adunându-se. Am mâncat un sandvici pe drum. O să mă țină.

Cineva bătut tare la ușă iar Ásta tresări. Cei doi bătrâni nu se arătară surprinși, însă.

– Credeam că Reynir vine abia mâine seară, spuse Ásta.

– El nu obișnuiește să bată la ușă, mormăi Óskar.

– Înseamnă că e Arnór, zise Thóra și se ridică în picioare.

Fratele ei rămase nemișcat, privind fix în depărtare și ținându-se cu mâna de genunchi, probabil cel accidentat, cu o expresie pe chip de parcă-și cerea scuze.

– Ți amintești de Arnór? întrebă el cu glas scăzut.

Ásta îi zâmbi călduros bătrânului, pe care-l considera vârstnic chiar dacă trebuie că nu avea nici șaptezeci de ani. Cu siguranță părea mai bătrân fără scânteierea vie care odinioară îi juca în ochi.

Îl plăcuse dintotdeauna pe Óskar. Fusese bun cu ea, iar în serile când mâncau pește la cină el își făcuse un obicei din a-i aduce în cameră un pahar cu lapte și niște fursecuri înainte de culcare. Știa că, în ciuda faptului că marea era atât de aproape, sau poate tocmai din cauza asta, micuța Ásta nu suportase niciodată peștele. Își amintea de răul pe care-l simțea ori de câte ori era pește pe masă.

– Mulțumesc, îi zise lui Óskar, deși intenționase să nu spună decât un simplu „da” și că, bineînțeles, și-l amintea pe Arnór.

– Mulțumesc? repetă Óskar întrebător, ținându-se încă de genunchi și aplecându-se spre ea ca și cum n-ar fi auzit bine și ar fi vrut să se asigure că nu se întâmplă și a doua oară.